

guier i molter Andreu ("En dies tranquils") i una història a dir catalana? agonia Montale ("Obses de a gèrre de Joan Napatra, i Ceurei Mansonis, fins ara entra descomerçena.

erimental, ocursos, bells.

relacional de l'"homenes".

Blau Climent (Tres i rt, un Dama Huguet i l'ull apen") que, entre d'altres, para el de François Truf

er la qual cosa el felicitem i "Festival de Cinema" es

st, amb primera i segona Volútem cancedir-hi segona

l'acompanya un motu

eben de Joan Horrali-

"Cy Twombly", expiat

re autor de Progra i d. Joan

act, a "Blau Fugencia",

quart també homenesa

ut, amb una endrega a N.

parta el primer "sol". La col·lecció, amb motiu d'Antoni Miró (Besa i Bonet) i Xisco Mensua (Ventura), inclou també el volum "Trenta al cercle vers Antoni Miró", amb variades aportacions (d'Alberti a Vidal i Jordà, passant per Estelles, Espriu i un llarg etcètera amb sorpreses: Isabel-Clara Simó, Irigoyen). Els poemes sempre han tingut bona relació amb els pintors, ja se sap.

Col·lecció de "plaquettes"

Un punt i a part sempre sorprenent es "La forest d'Anima", o una col·lecció de "plaquettes" que cada vegada s'assemblen més a llibres, "tout court". De les set noves publicacions, que són, a trets, un prodigi de la recerca de gràfiques i llenguatges. "La Forest" apunta fins i tot a les traduccions, amb la d' "Esthétique du Mal", de Wallace Stevens, a càrrec de Víctor

Alba d'Anson Miró inclou en tota col·lecció poemes i col·lants a Miró

Soler. Ja tenim el guanyador del primer premi La Forest d'Arana, Francesc Laper i Barrio. "A traç de coltell", que, això no obstant, no sembla un autor novell. Montserrat Aufrans ("Entre les dents, llib d'aram i insectes") dona el que promet al títol, com, per exemple, "Aigua amarga, escaia de betulla, acrobàcia d'aquest temps, la corda trunca ja t'ha". Lluís Roda emplaça "El subratlla es mena i es cria" "en vers" i "en vers". Josep Mir pren un cert recorregut, ja sap Enric Ocas i "De la cambra al mar: no hi ha paraisos" tendeix cap a les cambres però no a la ca-

mera quan de música es tracta (va de rock), té certeses i confessions i és molt jovent. I Josep Balcells (segons es murmura un dels factors -amb Pere Besse- d'aquesta Forest valenciana i de territorial) "Foc al Cellar", també es permet la forma tradicional i l'alta de línia seguda.

Tot plega, un munt de poesia, que també pot ser lectura de vacances. I poesia no subvencionada i publicada al Regne de València. "Aquell tan furiós casual", ves a saber si se se ha fet editor.

MARTA PESSARRODONA

0

e tornar als escenaris. Va contractar, va anunciar i ve agrair públicament i popular demostrat en us de milers de cartes.

es pot desitjar la recuper-

on tenir sense saber el

Pòpera? Per quina raó

itza una espontània soli-

per un representant d'un

horitari i, en part malvist

najoria? Misteri. És clar

ha bondat humana, i

cert que qui surt a la te-

té assegurat un racó al cor

n públic. Però també hi

un altir els artistes morts

umstàcies tràgiques i no

al que encara es veneri

Lorea, no solament per

est estat poeta, sinó també

er estat afusellat per una

"animals. Manolete per-

toros" hi va tornar i Nino

perquè li va a fallar la di-

del cotxe. En canvi, mi-

nvessa llàgrimes massives

uells artistes que moren

t natural, ni pels que, a

Tuna malaltia, han hagut

H i ha un acord força comparat sobre el fet que l'estiu convidi a la lectura de novel·les policiaques. És com si es considerés que es tracta d'un gènere que no entrega el cap. Bo per a distreure l'oci sense pertorbar el pretès descans de les vacances. Una cosa ben curiosa, ja que els arguments tenen -gairebé com a puny obligat- la violència amb escampadissa de cadàvers.

L'any passat, per aquestes matèries dutes i parlant del mateix tema, vaig publicar un article on formulava la queixa perquè em semblava que el gènere policíac decau, potser a causa d'un augment de la demanda que obliga a produir en sèrie. Un dels principis d'aquesta narrativa és mantenir l'interès del lector a base de d'amar embolicant la troça (com més millor), però amb el suposat compromís de part de l'autor de proporcionar-nos un final coherent, on els fils es desenrotllaran fins a donar-nos una explicació plausible. Compromís que això darrer s'ho salien sovint, potser perquè es molt més fàcil acumular misteris que no pas resoldre'ls. Amb freqüència s'arriba al final del llibre amb la sensació d'ésser objecte d'un enigma, com si ens haguéssim quedat a deure allò promès. És clar que havent admès de bon principi que no es tractava de captivar-nos, sinó de passar honesta-

ment l'estona no s'hi val a reclamar. Però entre poc i massa! Girar el darrer full i tenir la sensació de buidor no és agradable. Enyorem els clàssics del gènere, com per exemple allò que un dels nostres crítics més prestigiosos qualificava de "les precises catàstrofes de Poe".

Les peces d'un "puzzle"

Al docto que potser soc injust. Al capdavall, ja havíem quedat que la novel·la policíaca i els seus lectors accepten les regles d'un joc que sol defuïr la transcendència, tot i que els autors procuren de mantenir -pel compte que els té- novells alts de abstracció. He llegit que n'hi ha algun tamerica, es clar que té muntada una oficina taller, on treballen a son especialistes en matèries diverses: teoria i pràctica jurídica, medicina forense, armes blanques i de foc, antropologia criminal, codis de circulació, treballs de laboratori... Fins i tot alguna senyora o senyoreta amb moltes hores de vol i la mà trencada per a imaginar escenes d'amor. Aquests experts fan les

peces d'un "puzzle" que l'autor consagra, l'amo de l'empresa, es dedica a encastar després de bastir la carcassa d'una trama. Firma de resultat final i el producte es posa en circulació. I que consti que no s'ho prenen pas a la lleugera, perquè hi ha autors que tenen residència d'hivern i residència d'estiu, avioneta particular i a vegades, una embarcació pròpia que aspira a yacht.

Tot això exigeix unes constants que no garanteixen sempre un nivell literari elevat, però asseguren un cert divertiment de lectura. Després de tot, i ara que parlarem de l'estiu i de les actituds que comporta, no es pot pas recomanar trossos per casti l'"Ulisses" de Joyce. Sobretot en aquests moments, quan ens omplen de dubtes o reforcen els que ja tenim. Podria passar que, després de la concentració que requereix un text tan magistral, ens atreviguem dient-nos que no se sap si hem llegit o rellectit l'obra mestra autèntica o una de tantes versions adulterades, fortament desorientadores.

PERE CALDERS

La xafogor i les lletres

SERGI PÀMIES

NTALES
7 44 30

IAS

CURSOS INTENSIVOS

INGLES
FRANCES
ALEMAN
ESPAÑOL
(para extranjeros)

- Grupos muy reducidos
- Profesores especializados

Clases: Mañana tarde y noche

En JULIO y AGOSTO,
cuálquier día de la semana, a lo grande por
3.900 pts/noche

Una habitación
doble

SANTOTEL

Y...
de...
de...
de...
de...

...
...
...
...